

เทศกาลเครื่องลมทองเหลืองสิงคโปร์ 2019: การพัฒนาเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ด้วยเทศกาลดนตรี

Singapore Brass Festival 2019: The Creative Economy Model Development by Music Festival

พิสิฐ พิริยะภรณ์¹ ดารณี เปลื้องสันเทียะ² วรพรรณ ปิ่นรัตนกร³ ศุภกรณ์ ดิษฐพันธุ์⁴
Pisit Piriyaorn, Daranee Pluerngsantia, Vorawan Pinrattanakorn,
Suppakorn Disatapundhu

บทคัดย่อ (Abstract)

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดเทศกาลดนตรีเครื่องลมทองเหลืองในประเทศสิงคโปร์และใช้เป็นแนวทางในการพัฒนานักดนตรีและแอดวานซ์ดนตรีของประเทศสิงคโปร์ และ 2. เพื่อศึกษาวิธีการพัฒนาเมืองด้วยวิธีการพัฒนาแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ งานวิจัยชิ้นนี้ใช้รูปแบบการวิจัยแบบผสมผสาน ซึ่งเป็นการผนวกรวมวิจัย 2 รูปแบบ ได้แก่ การวิจัยเชิงปริมาณ โดยศึกษาจากกลุ่มเป้าหมาย 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเจนเนอเรชั่นบี กลุ่มเจนเนอเรชั่นเอ็กซ์ และกลุ่มเจนเนอเรชั่นวาย รวมเป็นจำนวน 405 คน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติเชิงอนุมานทำการวิเคราะห์องค์ประกอบและแบบจำลองโครงสร้าง รูปแบบที่ 2 คือ การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยศึกษาจากกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ ผู้ประกอบการ ผู้แทนหน่วยงานของภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้เชี่ยวชาญหรือศิลปินทางด้านดนตรี และนักท่องเที่ยว รวมทั้งสิ้น 45 คน โดยการศึกษาและสำรวจพื้นที่จริง การสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการวิจัยพบว่า การจัดเทศกาลดนตรีเครื่องลมทองเหลืองในประเทศสิงคโปร์สามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนานักดนตรีและแอดวานซ์ดนตรีของประเทศสิงคโปร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีนักดนตรีและประชาชนทั่วไปให้ความสนใจเข้าร่วมงานเป็นจำนวนมาก ซึ่งส่งผลต่อการกระตุ้นเศรษฐกิจการค้า

Received: 2021-07-06 Revised: 2021-07-28 Accepted: 2021-07-28

¹ หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย Doctor of Fine and Applied Arts Student, Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University. Corresponding Author e-mail: manita.a@nrru.ac.th

² หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย Doctor of Fine and Applied Arts Student, Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University

³ หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย Doctor of Fine and Applied Arts Student, Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University

⁴ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University

หลากหลายด้าน และสามารถพัฒนาวิธีการให้เป็นการพัฒนาเมืองด้วยวิธีการพัฒนาแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์

คำสำคัญ (Keywords): เครื่องลมทองเหลือง; เมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์; เทศกาลดนตรี

Abstract

The research objectives were: 1. to study the guideline for organizing the brass wind music festival in Singapore and use it as a guideline for the development of musicians and brass band society in Singapore; and 2. to study the method of urban development through creative economy. This research uses the Mixed Methods Research, which is a combination of two types of research: Model 1, Quantitative Research by studying from 3 target groups, namely, Generation B (Baby Boomer Generation), Generation X and Generation Y, a total of 405 people. Using Stratify random sampling, the data were analyzed using descriptive statistics with percentage, mean, standard deviation. Inferential statistical values were analyzed for the composition and structural model. The second model is qualitative research. The study from the target group consisted of entrepreneurs, representatives of government agencies, private sectors, institutions, experts or artists in music and tourists, a total of 45 people by studying and surveying the actual area In-depth Interview (IDI). The results showed that the event like a brass wind instrument festival in Singapore can be an effective way to develop Singaporean musicians and benefit to brass band community in Singapore. There were many musicians and the general public interested in attending the event. This has a positive effect on stimulating the economy and trade in many aspects and it can be developed as a means of urban development through the creative economy development method.

Keywords: Brass instrument; Creative Economy model; Music Festival

บทนำ (Introduction)

การพัฒนาเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก การพัฒนาที่เป็นการช่วยอนุรักษ์ภูมิปัญญา รากเหง้าของชุมชนที่เป็นดังทรัพย์สินทางปัญญาอันแสนมีค่าของประเทศชาติ และสามารถดึงเอาทรัพย์สินทางปัญญาเหล่านั้นมาพัฒนาประยุกต์ใช้เพื่อหล่อเลี้ยงชุมชนและเดินหน้าเศรษฐกิจของประเทศทั้งทางด้านวัฒนธรรม การท่องเที่ยว สินค้า และบริการ ซึ่งการพัฒนาเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์นี้ ยังจะช่วยให้คนใน

ชุมชนเกิดความรักความภูมิใจในรากเหง้าทางวัฒนธรรมและปัญญาของตนเองมากยิ่งขึ้น เมื่อชุมชนสามารถหารายได้เพิ่มเติมจากภูมิปัญญาเหล่านี้ ก็ยิ่งส่งผลให้เกิดการพัฒนาต่อยอด เกิดเป็นความสามัคคีในการร่วมกันพัฒนา และพัฒนาเป็นเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ได้

การพัฒนาเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ด้วยเทศกาลดนตรีนั้นเป็นอีกทางเลือกที่มีความสำคัญ เพราะมนุษย์มีความผูกพันกับเสียงดนตรีมาตั้งแต่สมัยโบราณ จนบ่อยครั้งที่มนุษย์มักพูดว่า “ดนตรีคือภาษาสากล” แม้พูดกันคนละภาษาแต่ก็สามารถรับฟังและถ่ายทอดเสียงดนตรีได้คล้ายๆกัน นี่จึงเป็นที่มาของความสำคัญในการใช้เทศกาลดนตรีเพื่อพัฒนาเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เมื่อผู้ที่สนใจเทศกาลดนตรีเดินทางมาในพื้นที่เดียวกันด้วยเสียงดนตรีแล้ว พื้นที่นั้นก็มีความพร้อมในการถ่ายทอดภูมิปัญญา สินค้าและบริการด้านอื่นๆด้วยเช่นกัน เพราะมนุษย์มีการอุปโภคบริโภคอยู่ตลอดเวลา จึงเกิดการกระตุ้นเศรษฐกิจภายในพื้นที่และขยายวงกว้างมากขึ้น เมื่อมีการบริการและการท่องเที่ยวเข้ามาผสมผสานอยู่ด้วย จึงสามารถเรียกได้ว่าเป็นการพัฒนาเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ด้วยเทศกาลดนตรี

สิงคโปร์เป็นประเทศที่สนับสนุนกิจกรรมทางด้านศิลปะมาโดยตลอดอย่างต่อเนื่อง ด้วยการสนับสนุนจากภาครัฐและสภาศิลปะแห่งชาติซึ่งเป็นตัวแทนของศิลปะในสิงคโปร์ การรักษาความเป็นเลิศด้านการสร้างสรรค์และสนับสนุนการมีส่วนร่วมของผู้ชมในวงกว้าง ศิลปะที่หลากหลายและโดดเด่นของประเทศเป็นการสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้คนได้เชื่อมโยงชุมชนและนำเอกลักษณ์ของสิงคโปร์ในระดับสากล การรักษาประเพณีวัฒนธรรมที่หลากหลายของสิงคโปร์ไว้ ในขณะเดียวกันก็ปลูกฝังศิลปป็นรุ่นเยาว์ และพร้อมสนับสนุนให้ประสบความสำเร็จในอนาคต การสนับสนุนด้านศิลปะของสภาศิลปะแห่งชาติ ครอบคลุมตั้งแต่เงินช่วยเหลือและความร่วมมือไปจนถึงการอำนวยความสะดวกในอุตสาหกรรมทางด้านศิลปะ Singapore National Arts Council (2563)

ด้วยความพร้อมในการสนับสนุนของรัฐและสภาศิลปะแห่งชาติ ตัวผู้จัดจึงได้มีแนวคิดที่จะจัดงาน เทศกาลดนตรีเครื่องลมทองเหลืองขึ้น โดยได้รับความร่วมมือเพิ่มเติมจาก Nanyang Academy of Fine Arts, School of the Arts Singapore, Music Elements Private Limited Singapore ภายในงานจะมีการจัดการแข่งขันการบรรเลงเดี่ยว การแสดงจากศิลปินระดับโลก และการสัมมนาในหัวข้อต่างๆจากศิลปินท้องถิ่นของสิงคโปร์และศิลปินต่างชาติที่มีประสบการณ์ในระดับสากล Music Elements Singapore (2562)

งานเทศกาลดนตรีเครื่องลมทองเหลืองสิงคโปร์ จะเป็นการรวมตัวของศิลปินเครื่องลมทองเหลืองที่มีผลงานในระดับนานาชาติหลายท่าน อาทิ New York Harmonic Orchestra, Sydney Symphony Orchestra, Singapore Symphony Orchestra และจะเปิดให้ผู้ร่วมเข้าแข่งขันเข้าร่วมแสดงความสามารถในการบรรเลงเดี่ยว หรือเข้ามาชมงานจากทั่วโลกเช่นกัน ในงานนี้จะมีการจัดแสดงสินค้าที่เกี่ยวกับเครื่องลมทองเหลืองที่ใหญ่ที่สุดอีกด้วย ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิด ประสบการณ์ ความรู้ด้านดนตรีเครื่องเป่าลมทองเหลืองของนักดนตรีแต่ละประเทศที่ต่างเชื้อชาติและวัฒนธรรม ซึ่งส่งผลให้เกิดการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ การพัฒนา

ทางด้านทักษะดนตรี และความสามารถของนักดนตรีในแวดวงเครื่องเป่าลมทองเหลือง นอกจากนี้ยังสามารถเชื่อมโยงกับการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจของประเทศในมิติของการท่องเที่ยวได้ดีอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objective)

1. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดเทศกาลดนตรีเครื่องเป่าลมทองเหลืองในประเทศสิงคโปร์และใช้เป็นแนวทางในการพัฒนานักดนตรีและแวดวงดนตรีของประเทศสิงคโปร์
2. เพื่อศึกษาวิธีการพัฒนาเมืองด้วยวิธีการพัฒนาแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

คณะผู้วิจัยดำเนินการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ในการดำเนินการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method Research) เป็นการผนวกการรวมวิจัย 2 รูปแบบ คือ การวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ศึกษาแนวทางการจัดเทศกาลดนตรีเครื่องเป่าลมทองเหลืองในประเทศสิงคโปร์

การศึกษาและสำรวจพื้นที่จริง การสัมภาษณ์แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview - IDI) หรือการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion – FGD) กลุ่มผู้สัมภาษณ์ ประกอบด้วย ผู้ประกอบการ จำนวน 10 คน ผู้แทนหน่วยงานของภาครัฐ เอกชน และสถานศึกษา จำนวน 8 คน ผู้เชี่ยวชาญหรือศิลปินทางด้านดนตรี จำนวน 7 คน และนักท่องเที่ยว 20 รวมทั้งสิ้น 45 คน เนื่องจากข้อมูลอิ่มตัว (Saturation Data) โดยพิจารณาจากการที่ไม่สามารถค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมจากที่มีอยู่ได้ และคณะผู้วิจัยกับผู้ให้ข้อมูลมีความเข้าใจตรงกันในข้อมูลที่ได้รับแล้ว ใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มีการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมกับกลุ่มเป้าหมายที่กำหนด (Participant Observation)

2. ศึกษาวิธีการพัฒนาเมืองด้วยวิธีการพัฒนาแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์

รูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อเก็บข้อมูลเชิงประจักษ์กับกลุ่มประชากรเป้าหมาย ได้แก่ กลุ่มเจนเนอเรชั่นปี (Baby Boomer Generation) มีช่วงอายุระหว่าง 53 – 70 ปี กลุ่มเจนเนอเรชั่นเอ็กซ์ (Extraordinary Generation) มีช่วงอายุระหว่าง 40 – 52 ปี และกลุ่มเจนเนอเรชั่นวาย (Why Generation) มีช่วงอายุระหว่าง 17 – 39 ปี รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 405 คน โดยนำมาตรวจสอบกับแบบจำลองที่เป็นสมการโครงสร้าง (Structural Equation Modeling: SEM) และใช้สถิติเปรียบเทียบเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมจากแบบจำลองที่สร้างขึ้น (Computed Covariance Matrix) กับเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมจากข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งได้จากการรวบรวมข้อมูลจากเครื่องมือ คือ แบบสอบถาม (Sample Covariance Matrix) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratify random sampling)

ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีเชิงปริมาณ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สถิติเชิงอนุมานทำการวิเคราะห์องค์ประกอบ และแบบจำลองโครงสร้าง จากนั้นจะค้นพบว่าประเด็นใดของเศรษฐกิจสร้างสรรค์และพฤติกรรมเชิงสร้างสรรค์ ที่มีผลต่อการนำไปสู่ทิศทางหรือแนวทางปฏิบัติตามพันธกิจและภารกิจในระยะยาวสู่การเป็นเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ด้วยเทศกาลดนตรี ทั้งนี้การสร้างแบบสอบถามจะต้องผ่านกระบวนการสร้างและหาค่าความน่าเชื่อถือหรือประสิทธิภาพของแบบสอบถาม ดังนี้

2.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสาร งานวิจัย และแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

2.2 กำหนดกรอบและขอบเขตของแบบสอบถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และสมมุติฐานของงานวิจัย

2.3 สร้างแบบสอบถามตามกรอบที่กำหนดและขอบเขตที่ตั้งไว้ ทำการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาของคำถามให้เป็นไปตามจุดประสงค์งานวิจัย โดยวัดจากการหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม หรือค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (Index of item objective congruence: IOC)

2.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ สอบถามกับกลุ่มประชากรเป้าหมายจำนวน 30 คน ได้แก่ กลุ่มเจนเนอเรชั่นปี (Baby Boomer Generation) มีช่วงอายุระหว่าง 53 – 70 ปี จำนวน 10 คน กลุ่มเจนเนอเรชั่นเอ็กซ์ (Extraordinary Generation) มีช่วงอายุระหว่าง 40 – 52 ปี จำนวน 10 คน และกลุ่มเจนเนอเรชั่นวาย (Why Generation) มีช่วงอายุระหว่าง 17 – 39 ปี จำนวน 10 คน เพื่อทดสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability)

2.5 สร้างแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้จริงในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เราได้เลือกไว้

3. ศึกษาแนวทางการใช้เทศกาลดนตรีเครื่องลมทองเหลืองเพื่อสนับสนุนเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวของประเทศสิงคโปร์

การตั้งกรอบการวิจัย โดยใช้ปัจจัยองค์ประกอบแหล่งท่องเที่ยว 5A ของ Tourism Western Australia (2008) ดังนี้

3.1 สิ่งดึงดูดใจ (Attractions)

3.2 ความสะดวกในการเดินทาง (Access)

3.3 สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities)

3.4 การบริการที่พัก (Accommodation)

3.5 กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities)

ใช้การดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS การนำ SWOT Analysis Matrix เพื่อนำมาวิเคราะห์สภาพ สถานการณ์ในเวลานั้นและอนาคต ได้แก่ Internal Factors และ External Factors วิเคราะห์ด้วย PEST Analysis จากการดำเนินการตามหัวข้อวัตถุประสงค์เรียบร้อยแล้ว

คณะผู้วิจัยดำเนินการวิจัยและพัฒนา สรุปข้อมูลวิเคราะห์ เพื่อบูรณาการในการดำเนินการจัดงาน ดำเนินการการจัดงานและปรับปรุงและพัฒนาตามผลการดำเนินการจัดงาน วิเคราะห์ และสรุปผล

เมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์

เมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เป็นรูปแบบการพัฒนาเมืองที่ต้องอาศัยความสามัคคี การร่วมมือกันของคนในพื้นที่เป็นอย่างมาก โดยใช้แรงบันดาลใจในการมองหารากฐานของต้นทุนทางภูมิศาสตร์ สังคม วัฒนธรรม และภูมิปัญญาภายในท้องถิ่น ที่ถ่ายทอดสู่ปัจจุบันในรูปแบบของสินค้า กิจกรรม แหล่งท่องเที่ยว ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ที่สามารถพัฒนาร่วมกันให้เกิดเป็นสิ่งที่น่าดึงดูด ในสายตานักท่องเที่ยว จากรากฐานและต้นทุนด้านต่างๆของพื้นที่ เป็นทุนที่ใช้บูรณาการร่วมกับความคิดสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาชุมชน กรมทรัพย์สินทางปัญญา (2554)

ในประเทศไทยก็มีการพัฒนาเมืองโดยใช้แนวทางของเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ การพัฒนาต้นทุนด้านต่างๆของชุมชนสู่เศรษฐกิจสร้างสรรค์ในหลายเมือง เช่น จังหวัดเพชรบุรี-เมืองเพชร เมืองตาลโตนด, จังหวัดยะลา-ศูนย์กลางเศรษฐกิจนก, จังหวัดเชียงราย-เมืองแห่งการพัฒนา (ดอยตุง) และ จังหวัดอ่างทอง-ชุมชนเอกราชหมู่บ้านท่าคลอง เป็นต้น จากตัวอย่างที่ยกมานี้สามารถแสดงให้เห็นการนำทุนจากรากฐานของเมืองมาพัฒนาสู่ระบบเศรษฐกิจได้ชัดเจน กรมทรัพย์สินทางปัญญา (2554)

การพัฒนาเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้เกิดเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ขึ้น ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีพื้นที่ไม่มากนัก ทำให้เกิดความได้เปรียบต่อการพัฒนาในด้านต่างๆ ความเจริญของเมืองสามารถกระจายไปทั่วถึงทั้งประเทศจนแทบมองไม่เห็นการแบ่งพื้นที่ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค มีความสามารถพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์จากความร่วมมือร่วมใจของคนในประเทศสูง การเข้าถึงกันและกัน การเชื่อมโยงวัฒนธรรม ภูมิปัญญาให้ส่งเสริมกับสินค้าและบริการที่จะสามารถกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. เพื่อสร้างแรงกระตุ้น

เนื่องจากการทำงานในรูปแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ต้องอาศัยความร่วมมือของคนในพื้นที่ หรือในเมืองสูงมาก ยิ่งส่งผลให้เกิดแรงกระตุ้น และสร้างความตื่นตัวให้คนในพื้นที่ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และสามารถเห็นถึงความสำคัญของเศรษฐกิจสร้างสรรค์

3. เพื่อสร้างโอกาสทางสังคม

เมื่อคนในพื้นที่มีความจำเป็นต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ให้ความร่วมมือกันในการพัฒนาเมืองตามรูปแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์แล้วนั้น การทำงานก็ย่อมสร้างโอกาสทางสังคมและเศรษฐกิจแก่คนในชุมชนโดยอัตโนมัติ จนเกิดเป็นการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในทุกด้านของคนในพื้นที่

ผลการวิจัย (Research Result)

จากการศึกษาข้อมูล วิธีการดำเนินการและการจัดงานเทศกาลเครื่องลมทองเหลือง สิงคโปร์ เพื่อการพัฒนาเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ด้วยเทศกาลดนตรี คณะผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยออกเป็น 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ด้านแนวทางการจัดเทศกาลดนตรีเครื่องลมทองเหลืองในประเทศสิงคโปร์

จากการลงพื้นที่สถานที่ที่จะใช้การจัดงาน ได้รับความร่วมมือจาก สถาบันศิลปะนันยาง (Nanyang Academy of Fine Arts) และโรงเรียนศิลปะสิงคโปร์ (School of the Arts Singapore) ในการใช้สถานที่โดยแนวทางการจัดงานจะแบ่งเป็น

1.1 การแสดงเดี่ยวของศิลปินรับเชิญ จากต่างประเทศ ซึ่งจะเป็นการแสดงเดี่ยวกับเปียโน

1.2 การแสดงของศิลปินท้องถิ่น จะเป็นการแสดงแบบกลุ่มของศิลปินในสิงคโปร์เอง โดยจะเป็นกลุ่มเครื่องดนตรี อาทิ วงเครื่องลมทองเหลืองสำหรับห้าคน, วงทอมโบน Ensemble, วง Jazz trio

1.3 การแข่งขันการแสดงเดี่ยวของเครื่องลมทองเหลือง โดยจะเป็นการแข่งขันทางทั่วโลก จำกัดอายุผู้เข้าแข่งขันไม่เกิน 25 ปี โดยจะมีรางวัลเป็น เงินรางวัลและเครื่องดนตรีที่สนับสนุนจากผู้ประกอบการของสิงคโปร์

1.4 การอบรมเชิงปฏิบัติการ ของเครื่องลมเป่าทองเหลืองชนิดต่างๆจากศิลปินรับเชิญจากต่างประเทศ

1.5 การสัมมนาหัวข้อต่างๆที่เกี่ยวข้องในการฝึกซ้อม จากศิลปินท้องถิ่น

1.6 การแสดงสินค้าที่เกี่ยวข้องกับเครื่องเป่าทองเหลืองจากผู้ประกอบการ พร้อมทั้งมีการสาธิตการใช้สินค้าเครื่องดนตรีต่างๆ และการซ่อมบำรุงเครื่องดนตรีอีกด้วย

1.7 การแสดงคอนเสิร์ตจากผู้ชนะการแข่งขันการแสดงเดี่ยว พร้อมกับศิลปินรับเชิญจากต่างประเทศกับวง Lion City Brass Band และ วง Philharmonic Winds Singapore

2. ด้านวิธีการพัฒนาเมืองด้วยวิธีการพัฒนาแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์

ผลการศึกษาเรื่อง “เทศกาลเครื่องลมทองเหลืองสิงคโปร์ 2019: การพัฒนาเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ด้วยเทศกาลดนตรี” ทำการศึกษากับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นกลุ่มเจนเนอเรชั่นปี (Baby Boomer Generation) มีช่วงอายุระหว่าง 53 – 70 ปี กลุ่มเจนเนอเรชั่นเอ็กซ์ (Extraordinary Generation) มีช่วงอายุระหว่าง 40 – 52 ปี และกลุ่มเจนเนอเรชั่นวาย (Why

Generation) มีช่วงอายุระหว่าง 17 – 39 ปี รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 405 คน ซึ่งแสดงผลการวิเคราะห์ตามหัวข้อต่อไปนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 56.3 มีอายุระหว่าง 29-36 ปี ร้อยละ 30.6 ระดับการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี ร้อยละ 55.6 ประกอบอาชีพเป็นอาจารย์และผู้ฝึกสอนมืออาชีพ (Teaching & Training Professionals) ร้อยละ 35.8 ระดับรายได้เฉลี่ยโดยประมาณ \$4,534 ต่อปี Singapore's Median Income (2563)

2.2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยในการให้ระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยเศรษฐกิจสร้างสรรค์

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจสร้างสรรค์ในด้านการใช้ทรัพย์สินทางปัญญาในระดับมากเป็นลำดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.13 รองลงมาคือ การให้ความสำคัญในด้านการศึกษาด้านการใช้องค์ความรู้ และด้านการสร้างสรรค์งานในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06, 3.99 และ 3.98 ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายข้อย่อยพบว่า ปัจจัยเศรษฐกิจสร้างสรรค์ในด้านการใช้ทรัพย์สินทางปัญญานั้น ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้ความคิด สติปัญญา และความคิดสร้างสรรค์ที่เชื่อมโยงกับรากฐานวัฒนธรรมให้มากขึ้นในการผลิตสินค้าและบริการที่มีนวัตกรรมสมัยใหม่ ในระดับมากที่สุด

2.3 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยการให้ระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยพฤติกรรมเชิงสร้างสรรค์ของคนสิงคโปร์

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านพฤติกรรมเชิงสร้างสรรค์ของคนสิงคโปร์ ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยพฤติกรรมสร้างสรรค์ในด้านการมีความคิดริเริ่มในระดับมาก เป็นลำดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 รองลงมาคือ ด้านการแสวงหาโอกาส มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 ด้านการเป็นผู้นำทางความคิด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 และด้านการนำไปประยุกต์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 เมื่อพิจารณาข้อย่อยพบว่า ปัจจัยพฤติกรรมเชิงสร้างสรรค์ของคนสิงคโปร์ในด้านการมีความคิดริเริ่มนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับการรวบรวมความรู้จากข้อมูลต่างๆ ที่เป็นประโยชน์การพัฒนางานอยู่เสมอ และความสามารถในการนำความคิดใหม่ๆ ไปใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหาต่างๆ ในระดับมาก ด้านการแสวงหาโอกาส ผู้ตอบให้ความสำคัญต่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อหาแนวทางการพัฒนางานในระดับมาก

2.4 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยในการให้ระดับความสำคัญเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ระยะยาวในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของประเทศสิงคโปร์

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ระยะยาวในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของประเทศสิงคโปร์ ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในการเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันระดับประเทศมากเป็นลำดับที่แรก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.12 รองลงมาคือ การเป็นภูมิภาคที่มีการบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 การเป็นภูมิภาคที่มีการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 และการเป็นการตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96

3. ด้านแนวทางการใช้เทศกาลดนตรีเครื่องลมทองเหลืองเพื่อสนับสนุนเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวของประเทศสิงคโปร์

ผู้วิจัยเห็นว่าประเทศสิงคโปร์มีความพร้อมในการสนับสนุนรูปแบบการพัฒนาเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์สูงมาก โดยการศึกษาจากองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว 5A Tourism Western Australia (2008) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 สิ่งดึงดูดใจ (Attraction)

สิงคโปร์ใช้เวลา 50 ปี พัฒนาจากประเทศเศรษฐกิจผิวดเคื่อง ขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาติ กลายเป็นประเทศรายได้ต่อคนสูงอันดับ 9 ของโลก จนได้รับการยกย่องว่าเป็นตัวอย่างประเทศในศตวรรษ 20 ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในพัฒนาด้านสำคัญๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเติบโตทางเศรษฐกิจที่รวดเร็ว การมีงานทำเต็มที่ของประชากร การปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชาชน คุณภาพของระบบการศึกษา และการสร้างที่อยู่อาศัยให้แก่ประชาชน รวมไปถึงสิ่งดึงดูดใจ (Attraction) ให้ผู้คนในชาติหรือชาวต่างชาติเองก็ยังมีความต้องการเดินทางมาท่องเที่ยวที่สิงคโปร์ ไม่ว่าจะเป็น พิพิธภัณฑ์ทางด้านศิลปะ นิทรรศการเทคโนโลยี ย่านการท่องเที่ยว สถาบันการศึกษาที่มีมาตรฐาน เทศกาลศิลปะการแสดง และเทศกาลดนตรี สิ่งต่างๆ เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าสิงคโปร์ประสบความสำเร็จในการสร้างสิ่งดึงดูดใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 ความสะดวกในการเดินทาง (Accessibility)

เห็นได้ชัดว่าประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีความปลอดภัยต่อคนในประเทศและนักท่องเที่ยวสูงมาก เนื่องจากมีบทลงโทษต่อการกระทำความผิดที่รุนแรง รวมไปถึงการพัฒนาด้านการศึกษาจึงส่งผลให้ประชาชนอยู่ในกรอบของความถูกต้องอย่างได้ผลดี และเหตุผลนี้นอกจากสิงคโปร์เป็นประเทศที่พัฒนาทางด้านการคมนาคมได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ยังส่งผลให้เกิดความ

ปลอดภัยสูงต่อผู้เดินทางภายในประเทศ ซึ่งเป็นอีกปัจจัยหลักที่มีผลต่อการส่งผลให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจเดินทางไปท่องเที่ยวหรือติดต่อธุรกิจกับประเทศสิงคโปร์

3.3 สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities)

ปัจจัยหลักที่มีผลต่อการอำนวยความสะดวกของคนในประเทศและต่างประเทศเมื่อเดินทางไปสิงคโปร์ นั้นคือสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีภาษาราชการถึง 4 ภาษา ได้แก่ อังกฤษ จีนกลาง มลายู และทมิฬ เพราะสิงคโปร์นั้นเป็นประเทศที่มีความผสมผสานเชื้อชาติ วัฒนธรรม จึงสามารถอำนวยความสะดวกแก่ผู้คนได้มากขึ้น โดยเฉพาะภาษาอังกฤษและจีนกลาง ถือเป็นภาษาที่มีประชากรโลกใช้เป็นภาษาหลักในการสื่อสารอันดับต้นๆของโลก จึงส่งผลต่อเทคโนโลยี และสิ่งอำนวยความสะดวกที่สามารถเข้าถึงผู้คนทั้งคนสิงคโปร์เองและชาวต่างชาติ

นอกจากนั้นความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีของสิงคโปร์ก็สามารถอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี เช่น หอศิลป์แห่งชาติสิงคโปร์ (National Gallery Singapore) หอศิลป์แห่งนี้ใช้ระบบแนะนำการท่องเที่ยวผ่านอุปกรณ์แท็บเล็ต (Tablet) เพียงสแกนโค้ดตามตำแหน่งต่างๆก็จะมีรายละเอียดอธิบายประวัติความเป็นมาของงาน เสมือนมีไกด์ส่วนตัวอยู่ในมือ จนทำให้เกิดเป็นกระแสเดินทางท่องเที่ยวสิงคโปร์เพียงลำพัง (Bag Packer) ทั้งปลอดภัยและสะดวกสบาย

3.4 การบริการที่พัก (Accommodation)

สิงคโปร์มีความเจริญก้าวหน้าทางการคมนาคมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในระบบสาธารณะที่เรียกว่า “รถไฟฟ้า” จึงส่งผลให้ธุรกิจการบริการที่พักก็ผุดขึ้นและเจริญงอกงามตามกันไป โดยเฉพาะที่พักที่อยู่ใกล้กับสถานีรถไฟฟ้าซึ่งตอบโจทย์นักท่องเที่ยวที่เดินทางด้วยรถไฟฟ้า ก็สามารถเดินเท้าเข้าที่พักได้อย่างสะดวกสบาย และที่พักตามสถานีรถไฟฟ้าย่อมให้กับแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ อีกด้วย จึงส่งผลให้เกิดความเชื่อมโยงทางการอำนวยความสะดวกอย่างสมบูรณ์แบบ

3.5 กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities)

การท่องเที่ยวของสิงคโปร์นั้น นอกจากจะมีสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆมากมายแล้ว ยังมีกิจกรรม นิทรรศการชั่วคราวที่เกิดขึ้นในประเทศตลอดทั้งปี ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ศิลปะการแสดง และเทศกาลดนตรี งานเทศกาลเครื่องลมทองเหลืองสิงคโปร์จึงเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ และสามารถส่งผลให้เกิดการเชื่อมโยงของเศรษฐกิจจนพัฒนาเป็นเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เพราะนักท่องเที่ยวสามารถเดินทางมาเพื่อท่องเที่ยวได้หลากหลายในระยะเวลาอันสั้น เนื่องจากความจำกัดของพื้นที่และการอำนวยความสะดวกรอบด้าน สร้างความคุ้มค่าต่อแหล่งท่องเที่ยว (Destination value) ถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อการ

สร้างข้อได้เปรียบทางการแข่งขัน ส่งผลให้เกิดความคุ้มค่า และความพึงพอใจเป็นดัชนีชี้ความตั้งใจในการท่องเที่ยวซ้ำ (Petric, Morais & Noman. 2001) เป็นการกระตุ้นหมุนเวียนกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ส่งผลดีต่อเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

จากการศึกษางานวิจัยเรื่อง เทศกาลเครื่องลมทองเหลืองสิงคโปร์ 2019: การพัฒนาเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ด้วยเทศกาลดนตรี คณะผู้วิจัยพบว่า องค์ประกอบทางเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ได้แก่ ด้านการศึกษา ด้านการใช้ทรัพย์สินทางปัญญา ด้านการสร้างสรรค์งาน ด้านการใช้องค์ความรู้ และองค์ประกอบด้านพฤติกรรมเชิงสร้างสรรค์ ส่งผลที่ดีมากต่อยุทธศาสตร์ระยะยาว จะเห็นได้ว่าแนวทางการเชื่อมโยงให้เป็นเมืองสร้างสรรค์ (Creative City) ไม่ใช่เป็นเรื่องการปรับปรุงภูมิทัศน์หรือการพัฒนาเมืองในเชิงท่องเที่ยวเพียงด้านเดียว แต่ยังหมายถึงแนวคิดการพัฒนาเมืองที่เอื้อให้เกิดเศรษฐกิจจากความคิดสร้างสรรค์ และเพื่อนำไปสู่แหล่งดึงดูดและเป็นศูนย์รวมของนักคิดและผู้ประกอบการเชิงสร้างสรรค์จากทั้งในและต่างประเทศ (วิริยะ สว่างโชติ, 2552) ผู้ประกอบการต้องเห็นความสำคัญในการพัฒนาบุคลากรทั้งด้านความรู้และทักษะในการทำงาน ทั้งการผลิตสินค้าและการให้บริการเพื่อยกระดับคุณภาพ เกิดพฤติกรรมเชิงสร้างสรรค์และมีการนำเอานวัตกรรมความคิดสร้างสรรค์มาสร้างมูลค่าสินค้าและบริการ ซึ่งแสดงถึงการเกิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ส่งผลต่อยุทธศาสตร์ระยะยาว รวมทั้งการประสานความร่วมมือระหว่างองค์กรภาครัฐและขยายความร่วมมือสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเพื่อวางแนวทางการดำเนินงานที่เป็นมาตรฐานร่วมกัน และเชื่อมโยงฐานข้อมูลที่เอื้อประโยชน์ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจสร้างสรรค์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ทั้งนี้ประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต้องเตรียมการโดยหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง การส่งเสริมและรณรงค์ให้ประชาชนในประเทศไทย รวมถึงการประกอบธุรกิจของภาคเอกชนได้รับความรู้และความเข้าใจถึงกระบวนการที่ทำให้คนไทยเกิดพฤติกรรมในด้านการเป็นผู้นำความคิด ด้วยการมีความคิดริเริ่ม ด้านการแสวงหาโอกาส และการนำไปประยุกต์ใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลักดันให้คนไทยเกิดพฤติกรรมการเป็นผู้นำทางความคิดให้เกิดขึ้นจริง เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อประเทศไทย

เอกสารอ้างอิง (References)

- กรมทรัพย์สินทางปัญญา. (2554). เมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์. *วารสารทรัพย์สินทางปัญญา*. 7(3), 1-10.
- นรินทร์ สังข์รักษา, สมบูรณ์ ยืนยงสุวรรณ, สมชาย ลักษณะนุรักษ์. (2560). การพัฒนาเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เมืองโอ่ง ดินสุกและตุ๊กตา เพื่อพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและเชื่อมโยงสินค้าOTOP และสนับสนุนการท่องเที่ยวเมืองแห่งศิลปะและการพักผ่อนของจังหวัดราชบุรี ปีที่ 2. *วารสาร Veridian E Journal* ๗ สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ. 10(2), 3-14.
- ปรีดี บุญชื้อ. (2560). เรื่องราวความสำเร็จของสิงคโปร์ จากประเทศ โลกที่3 สู่โลกที่1. สืบค้น 25 พฤษภาคม 2564, จาก <https://thaipublica.org/2017/06/pridi51/>
- วิริยะ สว่างโชติ. (2552). *Creative Class* ชนชั้นสร้างสรรค์นั้นสำคัญไฉน. สืบค้น 22 พฤษภาคม 2564, จาก <http://www.siamintelligence.com/creative-class>
- พระมหาไสว สิริปัญญา, พระครูสมุห์เฉวียน กตปุญโญ, ไชยสิทธิ์ อุดมโชคนามอ่อน. (2562). ศึกษาเมืองต้นแบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์เพื่อการพัฒนาสู่ชุมชนแห่งการเรียนรู้: กรณีศึกษาจังหวัดมหาสารคาม. *วารสารรามคำแหง ฉบับบัณฑิตวิทยาลัย*. 2(3), 3-14.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (บีโอไอ). (2564). *สาธารณรัฐสิงคโปร์ (Republic of Singapore)*. สืบค้น 20 พฤษภาคม 2564, จาก www.boei.go.th/thai/asean/Singapore/main.html
- Ministry of Manpower. (2563). *Manpower Research and Statistics Department*. สืบค้น 25 พฤษภาคม 2564, จาก <https://stats.mom.gov.sg/Pages/About-Us.aspx>
- Petrack, J.F., Morais, D.D., & Norman, W.C. (2001). An examination of the determinants of entertainment vacationer intentions to revisit. *Journal of Travel Research*. 2001(40), 41-48.
- Singapore National Arts Council. (2563). *Ministry of Culture, Community and Youth Rolls Out \$55 Million Arts and Culture Resilience Package (ACRP) to Support the Sector*. สืบค้น 25 พฤษภาคม 2564, จาก <https://www.nac.gov.sg/media-resources/press-releases/MCCY-rolls-out-Arts-and-Culture-Resilience-Package.html>

The World Bank. (2012). *GDP per capita (current US\$)*. สืบค้น 22 พฤษภาคม 2564, จาก
<http://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.CD/countries>

Tourism Western Australia. (2008). *5A's of Tourism*. สืบค้น 25 พฤษภาคม 2564, จาก
http://www.tourism.wa.gov.au/jumpstartguide/totb_5Asoftourism.html

